

Emrah Sönmezışık

İkindiliklerde

-Kırık Küp-

ikindiliklerde

UPAS Yayın

-15-

“İkindiliklerde”

-Kırk Küp-

Emrah Sönmezışık

Nisan 2019

upas.evvel.org

Yayına Hazırlayan

Zafer Yalçınpınar

E-posta

upasnesriyat@gmail.com

Emrah Sönmezşık (1986, İstanbul)

İlk ve ortaöğrenimini İstanbul'da bitirdikten sonra Deniz Lisesi'ne girdi. Yükseköğrenimini Deniz Harp Okulu Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölümü'nde tamamladı. 2015 yılı Kasım ayı itibariyle ordu-daki görevinden ayrıldı. İstanbul'da yaşıyor.

Şiir Kitapları

Yaka (2013, Etki/Dize, İzmir)

Avazname (2016, Hayâl Yayınları, İstanbul)

İkindiliklerde

-Kırık Küp-

Kırık Küp /5
Kımltı /11
Meçhul İşçilerin Arasında /12
Kumpas /13
Etimde Bıçağınız Körelir /15
İğde Kokusu /16
Otoportre /17
Çığola /20
Çakılsı Ellerimizle veya Birlerin Birliği /21
Susunca /23
Puşt Mezatı /24
Adalet Orucu /26
Uçra /28
Kuş Bezemesi /30
Su Meseli /31
Kına Çiçeği /32

Kırık Küp

Sayıklamakta Geç Kaldım

1/

Artakalan vakitlerinde gecedeki her parkın
Gazeteyle örtülecek bir kavganın içinden sıyrılıp
Taşa vururken Zülküf'ten aşırđım kelebeği
Bir kadına asılır gibi susarken yanınızda
İhanetle dokunsa da yüzüm severim sizi
Hem de camdan seslenen sardunyalar kadar severim

Sabahları ikide bir saçlarımı yokluyorum
Bilmem ki bu size en çok neyi hatırlatır
Ceplerimde ateşli havale kalıntıları
Kim olduğum eski bir yalan

Derdiyle büyüyor insan tek odalı ev gibi
Dokunmaktan korkarak gözyaşlarına
Mehtabına sığmayan bir hilalin altında
kendinden utanarak
Acemi hırsızlar giriyor kanıma
Sütten düşmüş cumbalarında sokağımızın
Hep aynı rutubet çürütür benliğimi

2/

Ağaçlar kabuğunu döküyordu
Ciğerlerimdeki lekeye aldırılmıyordu asfalt
Gençliğime bir kazma daha vurulacaktı
Temelinden kan fişkırıyordu kentin
Rant kapısıydı bu, hırpalardı adamı giysilerinden
Fıtık gibi yerleşirdi vefanın eşğine
Ki siz göçüyor mu sanıyordunuz kuşları
Barutla tanıştığında beri gökyüzü

Oysaki dönülecekti çaresizliğin ufkundan
Helal edecektim hakkımı betona ve demire
Sirenli sokakların senin olsun tanrım
Ketum hattatlar süslesin mezarımı

3/

Puslu bir ceketi sırtımda, ayaklarımda açlığını taşıyım
Kararlı çiçekler gibi koşarım çağırduğumuzda
Doymak bilmez ve vicdanı çamur caddelerde
Kurulur gerdek sofrası, bakışlarımda salyangozlar

Çirkinim, sırça gibi dağılım karşınızda
Üstelik çağrılmazsa çelimsizdir kirpiklerim
Siz aşermeden ben söyleyeyim
Önce duvağımızdan kemirecek cehalet
Düşürdüğüm yerde bulamayacaksınız kimliğimi

Kör güvercinler konmuş omuzlarıma
Aldırmadan tehlikesine birini sevmenin
Nefesi sıcak bir çağın önünde duruyorum
Damarlarımı dikizliyor rıhtım boyunca oteller
Kurşunla dolduruyorum göz çukurlarımı
Böyle öğretilmemişti ama kapanmıyordu yaralar
Tabanlarımda kaçmanın kahkahası
Gönlümün dahasında sakladığım onca sır

Kabullenmekte Geç Kaldım

1/

Vardiyadan çıkacak işçileri beklerken
Sünger eritiliyor gecede ki her parkta
Kızgınlığını topluyor endişe ile yelkovan
Usulca uzanıyorum kalbinize uzandıka kayboluyorum
Kırışık gömleğiyle bir memur geçiyor toyluğumdan

Akında atal atal mavi oturur gözlerimin
Mevsimin bütün çiçeklerini biriktirip
Ucuz kömür gibi dolaşırken sokağımızda hüüzün
Camdan bir neşeydi anneler

2/

Size bağlanmamış düğümler getirdim
Kabul ederseniz yıpranmamış bir deniz
Ama gemileri kayıptır iskelelerimin

Gerçeğin yavanlığı çöküyor cümlelerime
Uslanmaz kedi gibi çırpınıyor güneş
Avlusu çoktan tükenmiş akşamların
Üç beş beyaz toplanmışız yine
Cevheri tüketiyor dilimizdeki demirin

Çekingenliğim serpiliyor ıssız odalarda
Sandıkta yıllanan nefretim ve bozuk oyuncakların kahır
Duruşundan emin ve duruşundan sefil bir çıkmazdayım
Edepli çocuklar dolaşıyor başımda

Asla yüceliğine aldanma göğün asla merhametine
Önce gönlündekini öldürür yağmur
Alt tarafı bir vay için kurgulanır hayat
Durduramazsın artık intikamın küfünü
Ayaklarımın uzun tarihini yakarır toprak

Yalnızlığımın dolmuş tutkunun körükleri
Dalından koparılmış sabır
Ben düşünemem ama siz düşünün bunu
Çöl hayvanları gülüyor yaramda
Soldu bir kere kucağımdaki heves
Kalbimin kıtlığında ölü karanlığı

Kımıldı

Sigaram varsa iç cebimde
Şişede mutlaka parasızlığım da vardır
Yüzümde titreyen sabahın çingeneliği
Unutkanlığıma yenik düşmüş soluduğum aşklar
Yusyuvurlak çan gibi batıyor arzu

Damarı çalınmış yaprağın
Yarının gamzeleri bağlanmış
Rüzgâr sahipsiz bir cenazenin habercisi

Ölümü mücevher gibi eskitiyor zaman
Mektuplarımı yeniden yakıyorum
Toprak hiç olmadığı kadar alacaklı
Her cephede ellerimin yarım kalmışlığı

Meçhul İşçilerin Arasında

Yollar ayaklarımıza bir yabancıysa serçeler soframıza iki
Unutmuş masalar renklerini masalar gençliğine yabancı

Herkes önce kendine tutsak sonra yine kendine
Dil, kınına mühürlenmiş ve avuçlarımızın seyrekliği

Biliyorum çocuk birini öldürmekten nasıl da korkuyorsun
Makinenin her kapağını açışında kuşlar doluyor içeriye

Günün belirsiz saatlerinin en siviliyim artık
Metrolar makyajıdır şehrin alışmalıyım buna

Yağlı bir kırbaç gibi batarken güneş
İstasyonların kanında mülteci tedirginliği

Kumpas

Hangi zamanın yolcusu olduğumu sorma
Tenhadayım peşimde topuzu ikiyüzlü bir teşkilat
Bileklerimde kinini büyütenlerin kaktüsten elleri
Kırılmasın diyedir göklerin yumurtası
Okyanusa döküldü içimdeki büyük çoğunluk
Nefes aldıkça çürüdük, boş verildik sevince

Her Şey cüzdanımdaydı hiçbir Őeyi merak etmiyordum
Göğsümdeki uçurtma yırtıktı
İsmim intikam uğruna çoğaltılmış bir delil
Bedenimi demir ranzalar giyinmiş
Avluda siyanürlü fısıltılar
Oturduğu yerden kalkmayan bir akşamdı
Hiçbir yüz böylesine haykırmamıştı kendini

Etimde Bıçağınız Körelir

Mendilimdeki gonca kanla işlenmiş
Suruç'tan kalkan bir trene binmişim
İkizleterek ciğerlerimdeki ağrıyı
Ölmeyeceğimi haykırarak
Ankara Garı'nda kokum tenimden sıyrılmış

Kış ormanları karanlığını soyunuyor
Avucumda bir gülün koparılışı
Şiirin kabzasında üveyikler
Biraz daha yaklaşıyorum Aslı'ma
Bıçağın ağzında çöl sesleri

İğde Kokusu

Adının sayıklandığı loş dönemeçlerde
Dünya, uzaklaşılan bir ses gibi küçülürdü
Birine sarılmanın sonuyla başlardı her şey

Bilsen hangi çocuğun babasızlığıyla ufalanıyorum
Anlamı yok yüzümdeki hışirtının
Gözlerimin kanıyla genişliyor mesafeler
Ve iğde dallarının çiçeksizliği

Otoportre

Nalları kana bulanmış çağın toprağıym
Sırtımda en hainlere yakışır bıçaklar dövölür
Bu benim otoportremdir

Bütün nehirleri ateşe verildi Afrika'nın
Sıra sana geldi kızım
Kementli fahişeler dolaşır caddelerimde
Aynalarımnda bakire memeler
Gökyüzünde tefli mavi

İçince serseriyimdir biraz yavrum
Ölmekten yorulmuş susturulmaktan
Yıkılan evin bile sadakati varken
Öğren bunları kızım
Flamingoların tepesinde filler
Hazzı damarlarımızdan eğiren filler

Kaçmıyorum artık yağmurdan
Yağmur damlasının içindeki çamurdan kaçmıyorum
Söyleyememiştik sana anneannen de öldü kızım
Kanepeden yuvarlanan minder gibiyiz
Bilekleri bağlanmış bir odada hüngür hüngür
Kılıçların kucağında büyürmüş insan

Çiğola

Demini birini vurdum, barıştan yana olamam artık
Yüzümde kerpicin yorganlı fakirliği
Aramızdaki kafes santim santim kurulmuş
Aklımda er çiçeklenen ağaçlar

Vadiyi bekleyen kartalları aştım da geldim
Gözünün gördüğüyüm, kulağının duyduğu
Can çekişir gibi sığındım kollarına
Biraz doğulu kaçmış olabilir benim

Kızlarını dilendiren birini vurdum demin
Bileklerimdeki söz çoktan silindi
Beni cüzdansız koma, kirletmem tırnaklarımı
Gayrı öpemem sırtlarını dağların
Kürklü yalnızlığını giyinmeye geldim
Şamdandaki gülü yakmaya

Çakılsı Ellerimizle veya Birlerin Birliği

Istakoz tarlasında yine akşamdı. Yeni adamların cinsel organlarından başka hiçbir şey düşünemediği bir akşam...

Şarabın yanındaki herhangi bir balığı dikkatlice ayıkladıktan sonra, unutulmaya hevesli bir duvarın önünde, umudu hüznünde, hüznü gökyüzünde bulabilirdiniz. Tabakta bir ülkeyi yıkmanın en ince ayrıntıları...

Korkusuzduk. Ranzaya sığmayan bedenlerimizle işlek cadelerinin tenhasında buluşup, isli bir kenti karşılıksız sevmenin planlarını yaparken, eklemlerimizde paşa soylu bir ağrı.

Üstümüzde uçuşan kuşlardan gizlediğimiz bir şeyler vardı. Gittikçe küçülen antik bir kaledeydik. Kuru pastalı bir düğünden henüz yara almadan çıkmayı başarmış ama altınla zehirlenmiş bir baba adayı, kocalıktan artakalan zamanlarında yağlı saçlarıyla iş makinesi operatörlüğü yapan beton sevdalısı bu adam, her Allah'ın günü söküyordu yüzümüzdeki yeşili.

Şöyle ki: Kendine gözleri kör olanların her gece tırnakları çekilir.

Şöyle ki: Kalp krizi geçirmiş yakın arkadaşının sırtını sıvazlar gibi yapılan mastürbasyon, bir iş makinesinin gürültüsü yüzünden kesilir.

Şöyle ki: Eve hapsedilen bir sokak hayvanının evden kaçmayı düşlemesi kadar doğal olamayışımız ve mastürbasyon.

Susunca

Yazamadığım ne varsa bendim işte
Islak yataklarda uyanan bir adam
Hep başkalarının avucundaki kül

Kat kat giydirilmişim karanlığıma
Henüz düşünülmemiş bir sözdüm
Neye dokunsam kırık bir dal kalıyordu geride

Ama benim kafeslerim vardı boş
Bahçede havlamayan köpeklerim
Kimi dinlesem kulaklarım kaniyordu sanki

Dilimi yontan bir huşuydu zaman
Boşunaydı gölgenizde yeşerdiğim ses
Gözleriniz iğneydi gözlerime
Biliyorum olmamı istediğiniz kişi bu değil
Günü ikiye bölen o namlu bendim işte

Puşt Mezatı

Dizim kanıyor anne
Avizeleri sökülmüş bir evin odalarını tüketiyorum
Ellerimde sivrilen demir
Ya da kendini yok eden o ıkrık

Aykırı fiillere yöneldim bu akşam
Sarhoş kaldırımlarında dolandım biraz
Genç kızların ojelerini kazıdım
Ki ben olmayacak işlerle uğraşmamış mıydım hep
Kâbus gibi yankılanıyorum işte
Yzmn ahıcısı çok ve uluorta haykırılması alığımın

Tanımadığım adamlar geçiyor holün ortasından
Kucağında üşüdüğüm mahalle benim değil
Ya! dostlarımın günden güne dikenlenişi

Önce merdivenler çıktı karşıma
Birine âşık olmanın kolaylığına aldandım
Sonrası ölüm ve kötülük

Adalet Orucu

İçime kapanan zindanlarda
Yani, nemli yüzleriyle Mustafaların
Eşikte dinlerken gidenlerin tıngırtısını
Avlunun ikiz bebekli hüznünü kurcalarken
Mevsimsel alışkanlıklarını düşünerek
Taşa olan borcunu ve karasızlığını
Hiçbir şey yapmadan sadece açlığınla
Kuraklaşarak kendine bile
Yokluk neleri sevdirmez insana
Tencerede kaynayan kesikli yüzüyle
Hasarlı akşam sofralarında onulmaz memeleriyle
Tutam tutam horlanan sırtlarını sevdirmez mi Eliflerin

Yokluk neleri sevdirmez insana
Kucağımdaki çocuğun düşme korkusuyla
Yarılan karnı ve patlayan bağırsaklarıyla otobüslerin
Kılçıklı gülümsemelerini gökdelenlerin
Yatak odasının karış karış otlarıyla
Horlanan sırtlarını sevdirmez mi Eliflerin

Uçra

Çağrı Ceyhan'a

Sadece gönlün daraldığında sev beni
Sokak eskisi bir adamın hâlinden anlayarak
Elde büyütülen çocuğun ruhunu okşar gibi

Közüne gömülüdür kalbin tutkusu
Ayda yeşeren yanlışlarıyla
Sonra taşra ormanlarında öldürülen

Kandan gün, candan dünya, kırdan bahtım
Üniformasını feda eden bütün oğullar arasından
Eve dönmek güç bu yağmurun

Bırak da ırmaklarına varayım
Meyhanede, köşe iskemlenin ağırlığı
Neydim ki n'olayım

Hepimizin içinde amcalardan bir Aytunç
Belgisizler kazasının kadehi susmayanlarından
Midemizde bulanık uzak

Sormasak da birbirimize o soruyu
Her şeyin bahanesidir dilimizdeki acı
Nasıl ki birini sevmekten vaz geçemeyiz, işte öyle

Kuş Bezemesi

Karşılıklı kanayan iki dağ arasında
Nedendir bilinmez, kanatlarımız birden irilir
Çatlaktan boşalırcasına çekilir el ayak
Çarşılarda soytarı somurtkanlığı
Kirli yakalarıyla okuldan dönen çocuklar
Nicedir güllerin başındaki bela

Vaktinden evveldir yanan her ateş
Davullar kaygılı ve buruk
Hep böyle olur, şakaklarımda toplanır karanlık
Yıllardır kaçtığım siluet
Kökün dallarına yakardığıdır

Bundandır, pencerelerini soyunması odaların
Yanlışlıkla gamzelerimden dökülen tohum
Sonra çatal ve bıçağın masadaki uyumsuzluğu
Eskisi gibi, kalbimdeki şeytantırnağı kadar eski

Su Meseli

Yıkıntılardan doğuyor su
Çokça yanılığardan
Sakızlar, çikletler, kırılğan kelimeler
Benim kuzguni hâlim, huysuz hâlim
Çamura bulanmış çekirge hâlim

Gittikçe bulvarlara benziyor insan
Parmağın ucundaki yol, çağlayan yükseklik
Bedenimdeki hırsız, mermere kazınan hüküm
Varsa yoksa, nefretin leziz mezeleri
Korkunç çıplaklığı kapıların

Vaz geçtim allı pullu şafaklardan
Giyotin kulesinin çanları kudurmuş
Püskül püskül işlenirken acı
Birbirine iliklenmiş iki gövde, iki kahraman

Kına Çiçeği

Yakışıklı mı yakışıklı dağların ardında
Kırk günlük yol, kırkında da ölüm
Kına çiçekleri erkenden düşer avuçlara
Kızlar kalplerinden zincirlenir

Hiçbir şeyin sözünü veremem
Küsmeye cömert yüzlerimizde
Dallanıp budaklanan bir karanlık
Hıçkırık halaydır, kâkülü kanlı bayram

Bildiğin ne varsa unut Őimdi
Cilasız parkeleri, eskiyen koltukları unut
Tut ki kendini soyunuyorsun Kozan elinde
Tut ki çığlık çığlığa güneş

Bir baŐak, bir baŐaktan fazlasıdır her zaman
Gvdemde büyüyen bu açlık, bu kusurlu adam
Bıraksanız taŐı delip geçecek gözleri
Ah! bıraksanız kemikli göğsünü, göğsünde

“Değil mi ki elleriniz dünyadaki en uzak noktadır, ellerime”

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2019

